

Broj: X-KŽ-07/345
Sarajevo, 08.07.2008. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću Apelacionog odjeljenja Odjela II za organizovani kriminal, privredni kriminal i korupciju, sastavljenom od sudija Hilme Vučinića, kao predsjednika vijeća, Nedžada Popovca i Roberta Carolana, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika Željke Marenić, u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Huskić Muhameda, zbog krivičnog djela porezna utaja iz člana 210. stav 2. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH), u vezi sa članom 54. KZ BiH, odlučujući o žalbama Tužilaštva BiH i branioca optuženog izjavljenim protiv presude Suda BiH broj X-K-07/345 od 20.03.2008. godine, nakon sjednice održane u prisustvu tužioca Tužilaštva BiH, Ismeta Šuškića, te optuženog i njegovog branioca, advokata Danila Stijovića, dana 08.07.2008. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Odbijaja se, kao neosnovana, žalba Tužilaštva BiH, dok se žalba branioca optuženog, advokata Stijović Danila, djelimično uvažava i presuda Suda Bosne i Hercegovine broj X-K-07/345 od 20.03.2008. godine, preinačava u dijelu odluke o kazni, tako da se optuženi Huskić Muhamed, za produženo krivično djelo porezna utaja iz člana 210. stav 2. KZ BiH u vezi sa članom 54. KZ BiH, za koje je prvostepenom presudom oglašen krivim, osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci, u koju mu se uračunava vrijeme provedeno u pritvoru počev od 05.04.2007. godine pa do upućivanja na izdržavanje kazne.

U preostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmijenjena.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Suda Bosne i Hercegovine (Sud BiH) broj X-K-07/345 od 20.03.2008. godine, optuženi Muhamed Huskić oglašen je krivim da je radnjama opisanim u izreci presude učinio krivično djelo porezna utaja iz člana

210. stav 2. KZ BiH u vezi sa članom 54. KZ BiH, za koje krivično djelo je, uz primjenu članova 39., 42. i 48. KZ BiH, osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine, u koju mu je, osnovom člana 56. KZ BiH, uračunato vrijeme koje je proveo u pritvoru, počev od dana lišenja slobode 05.04.2007. godine pa nadalje.

Istom presudom, a na osnovu člana 110. i 111. KZ BiH oduzeta je i ukupna imovinska korist u iznosu od 272.152,56 KM i to:

od optuženog Muhameda Huskića, **dio imovinske koristi** pribavljene krivičnim djelom u iznosu od 250.624,56 KM, a

od privrednog društva „Melfibad company“ d.o.o. **dio imovinske koristi** pribavljene krivičnim djelom i prenijet od strane osuđenog na navedeno privredno društvo u iznosu od 21.528,00 KM koji iznos je privremeno oduzet i pohranjen na poseban račun, rješenjem Suda BiH br. X-KRN-07/345 od 27.03.2007. godine.

Nadalje, prvostepenom presudom, u skladu sa članom 188. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (ZKP BiH) optuženi je obavezan na plaćanje troškova krivičnog postupka u iznosu od 2.698,00 KM, te na ime paušala u iznosu od 150,00 KM, a sve u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.

Protiv navedene presude žalbe su izjavili tužilac Tužilaštva BiH zbog odluke o krivično-pravnoj sankciji iz člana 300. stav 1. ZKP BiH, s prijedlogom da se ista uvaži, pobijana presuda preinači u smislu člana 314. stav 1. ZKP BiH i optuženom odmjeri strožija kazna zatvora, te branilac optuženog, advokat Danilo Stijović, iz svih žalbenih osnova propisanih članom 296. ZKP BiH, s prijedlogom da se žalba uvaži, prevostepena presuda preinači i optuženi oslobodi od optužbe, ili da se ista ukine i održi novo suđenje, a u svakom slučaju predlaže se preinačenje odluke o kazni i izricanje znatno blaže kazne.

U obrazloženju žalbe Tužilaštva BiH se navodi da je Sud tačno i potpuno utvrdio činjenično stanje, ali je prenisko odmjerio krivično pravnu sankciju precjenivši olakšavajuće okolnosti koje su se stekle na strani optuženog kao što su njegova starosna dob i zdravstveno stanje. Žalba ističe da starosna dob od 65 godina ne može biti olakšavajuća okolnost, obzirom da se osobe ove starosne dobi manje pojavljuju kao izvršiocu krivičnih djela. Sem toga, optuženi je po zanimanju dipl. ekonomista, dakle, ne radi se o nekoj osobi, već naprotiv, učiniocu kojem bi oblast poreza trebala biti poznata, kao i način podnošenja porezne prijave i plaćanja poreznih obaveza.

Prema stavu žalbe, Sud takođe nije imao u vidu činjenicu da je optuženi ispoljio krajnju upornost pri izvršenju krivičnog djela – kontinuitet krivično pravnih radnji počev od 2004. pa do početka 2007. godine, sve do momenta lišenja slobode, te da nije izrazio kajanje za učinjeno krivično djelo.

Nadalje, žalba navodi da je Sud imao u vidu jačinu ugrožavanje zaštićenog dobra, odnosno visinu utajenog poreza, ali to nije dovoljno cijenio sa aspekta, prije svega, generalne prevencije, jer je opšte poznata činjenica da je ova vrsta krivičnih djela u značajnom porastu i da se njihovim činjenjem, faktički, oštećuje državni budžet. Pri tome treba imati u vidu da optuženi, zbog oskudne imovinske situacije, nije u mogućnosti nadoknaditi štetu državi BiH, odnosno od njega nije moguće oduzeti imovinsku korist.

Kako dakle sud nije cijenio navedeno prilikom odmjeravanja kazne optuženom, te kako je tužilac u završnoj riječi predložio izricanje kazne zatvora u najmanjem trajanju od 5 godina, žalba predlaže da se pobijana presuda preinači i optuženom odmjeri strožija kazna zatvora.

U obrazloženju žalbe branioca optuženog se, prije svega, navodi da optuženi nije počinio krivično djelo za koje je oglašen krivim.

Žalba ističe da je istraga vođena nezakonito, obzirom da je, prema izjavi svjedoka Šabotić Hasima, inspektora SIP-e, vođena bez znanja suda i tužilaštva i to od početka 2007. pa do aprila iste godine, kada je optuženi i lišen slobode. Tačno je da, prema Zakonu o sprečavanju pranja novca, pripadnici SIP-e mogu voditi istragu bez znanja tužilaštva i suda, ali ne i zbog krivičnog djela porezna utaja, zbog čega je njihov rad i bio nezakonit.

Nadalje, u žalbi se navodi da je sud prihatio iskaze svjedoka optužbe iako su neki od tih svjedoka bili odgovorni za rad firme „Melfibad company“ i prilikom davanja iskaza vodili su brigu, uglavnom, o svojoj poziciji. Tako su računovođa Mešić Hasan, te Hajra Bureković bili dužni, u skladu sa svojim radnim obavezama, uredno voditi svoje poslove i eventualno pismeno upozoriti osnivača i vlasnika firme u slučaju da se radi nešto nepravilno. Ni svjedok odbrane Zubčević Smail očigledno nije htio iskreno govoriti plašeći se za svoju situaciju, a prećutao je i da je njegova supruga Zupčević Meliha bila knjigovođa, što je svakako bitno zbog toga što je za pravilnost obračuna i vođenja poslovnih knjiga odgovoran certificirani računovođa, koji je i vodio knjige, a ne direktor.

U vezi sa članom 8. Zakona o porezu na promet proizvoda i usluga, žalba ističe da i pored činjenice da je optuženi vlasnik i osnivač firme, ne znači ujedno da je i poreski obveznik i da je dužan obračunati i prijaviti obavljani promet i platiti porez na taj promet. U konkretnom slučaju nabavka robe radi dalje prodaje i sama prodaja, izvršena je u ime firme, a ne u ime optuženog kao fizičkog lica, što znači da je firma „Melfibad company“ bila obveznik poreza na dodatnu vrijednost, a sve u smislu člana 12. stav 1. i 4. Zakona o porezu na dodatnu vrijednost.

Žalba nadalje tvrdi da optuženi nije mogao izvršiti krivično djelo porezne utaje jer niti je šta utajio, niti je šta pogrešno prikazao. Propusti u radu nastali su zbog grešaka njegovih saradnika, ali se to ne može staviti na teret optuženom, niti se u konkretnom može govoriti o krivičnom djelu porezne utaje. Sem toga, optuženi je upravo bio na putu da ostvari kredit kako bi anulirao neke svoje propuste, ali je u tome onemogućen zbog pokretanja istrage.

U cilju razjašnjenja nekih detalja, odbrana je angažovala vještaka finansijske struke Dr. Hodžić Abida, čiji nalaz je dostavljen uz žalbu i iz kojeg proizilazi da odgovornost za eventualne propuste može snositi samo knjigovodstveni servis i certificirani računovođa. U svom nalazu vještak takođe konstatuje da je porez na dodatnu vrijednost obračunavan i obračunat, a neblagovremeno plaćanje je stvar porezne uprave, a u svakom slučaju obaveza društva „Melfibad company“.

Žalbom se konačno ističe da je optuženom kazna prestrogo odmjerenjena, te stoga neprimjerena, jer prvostepeni sud nije u dovoljnoj mjeri cijenio olakšavajuće okolnosti na strani optuženog, prije svega njegovo teško zdravstveno stanje, starosna dob, te porodična situacija.

Tužilaštvo BiH, optuženi i njegov branilac su Sudu BiH dostavili odgovore na žalbe, u kojima su iznesene žalbene navode suprotne strane ocijenili kao neosnovane, te su Apelacionom vijeću predložili da iste kao takve i odbije.

Na sjednici Apelacionog vijeća, održanoj 08.07.2008. godine, u smislu člana 304. ZKP BiH, obje strane su ukratko izložile žalbe i odgovore na iste, te u cijelosti ostale kod iznesenih navoda i prijedloga.

Nakon što je ispitalo pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda, Apelaciono vijeće je donijelo odluku kao u izreci iz slijedećih razloga:

Prije svega, u pogledu žalbenog navoda optuženog da je istraga vođena nezakonito, žalbeno vijeće primjećuje da izloženi žalbeni prigovor u suštini

ponavlja ono što je odbrana isticala i tokom prvostepnog postupka i o čemu se prvostepena presuda izjasnila, iznoseći u svom obrazloženju jasan i razložan stav, a koji u potpunosti prihvata i ovo vijeće, zbog čega rad Finansijsko obavještajnog odjela SIP-e u toku istrage ne smatra nezakonitim.

Uopšteno govoreći, kada je riječ o opisivanju područja preispitivanja prvostepene odluke u okviru žalbenog postupka, žalbeno vijeće nalazi da žalbeni postupak nije prilika da strane ponovo brane svoje teze, jer to nije suđenje *de novo*.

Kada je riječ o zakonitosti vođenja istrage u konkretnom predmetu, pa shodno tome i zakonitosti dokaza pribavljenih u toku istrage, prvostepena presuda ne čini bilo kakve pogreške koje bi dovele u pitanje ispravnost njenih osnova i pravilnost zaključaka koji iz njih proizilaze.

Slijedom navedenog pogrešno se u žalbi tumače odredbe Zakona o sprečavanju pranja novca, na osnovu čega se izvlači i pogrešan zaključak o tome da se istraga u konkretnom slučaju nije mogla voditi bez znanja suda i tužilaštva. Naime, Zakon o sprečavanju pranja novca svojim odredbama daje izričita ovlaštenja policijskom organu (Finansijsko-obavještajni odjel Agencije za istrage i zaštitu Bosne i Hercegovine) da prima, sakuplja, evidentira, analizira i, kada je to propisano ovim ili drugim zakonom, dostavlja tužiocu, te po ovlaštenju istražuje i prosljeđuje drugom ovlaštenom službeniku informacije, podatke i dokumentaciju koju dobije u skladu sa ovim zakonom (Član 16.), pa čak predviđa i obavezu svih pravnih i fizičkih lica koja se bave platnim prometom da Finansijsko-obavještajnom odjelu dostavi, između ostalog, podatke o svakoj transakciji, stranci ili licu sumnjive prirode (član 13.). Nadalje, član 22. ovog Zakona propisuje da „ako Finansijsko-obavještajni odjel na osnovu podataka, informacija i dokumentacije pribavljene u skladu sa odredbama ovog zakona ocjeni da postoje osnove sumnje da je u pitanju krivično djelo povezano s nekom transakcijom ili licem, dužan je tužiocu dostaviti pismeno obavještenje s potrebnom dokumentacijom“. Iz navedene zakonske odredbe proizilazi da se obaveza dostavljanja dokumentacije tužiocu ne odnosi isključivo na krivično djelo pranja novca onako kako je isto propisano članom 209. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, već na krivična djela povezana s nekom transakcijom novca ili licem koje je transakciju izvršilo. U predmetnom slučaju, ovlaštena službena lica postupila su shodno navedenim odredbama zakona, a što je potvrdio i svjedok Šabotić Hasim kada je izjavio da je, kao radnik Finansijsko obavještajnog odjela, utvrdio da se preko računa „Melfibad company“ vrše sumnjive transakcije novca, te preko kojih banaka se odvijaju, o čemu je, nakon pribavljanja svih

relevantnih informacija i dokumentacije, obavješten nadležni tužilac, a što je u konačnom rezultiralo podizanjem optužnice protiv optuženog. Činjenica da je optužnica podignuta za krivično djelo porozna utaja iz člana 210. stav 2. KZ BiH, a ne za krivično djelo pranje novca iz člana 209. KZ BiH nije od značaja, obzirom da je pravna kvalifikacija činjenica o radnjama koje je počinio optuženi spada u proces analize koju tužilaštvo vrši nakon dovršetka istrage i na tužiocu je da nakon ocjene, u istrazi prikupljenih dokaza, odluči koje krivično djelo će staviti na teret optuženom, kako se to pravilno zaključuje u pobijanoj presudi.

Iz iznesenih razloga ovo vijeće nalazi da je prigovor žalbe, kojim se dovodi u pitanje zakonitost istrage, u sferi teorijskih razmatranja i ne identifikuje osnove za pronalazak bilo kakve pogreške u provstepenoj presudi, zbog čega se argumenti odbrane odbijaju kao neosnovani.

Nadalje, suprotno žalbenim navodima kojima se osporavaju iskazi svjedoka, kao i nalaz vještaka Kerime Prašljivić, žalbeno vijeće, nakon preispitivanja prvostepene presude, konstatuje da je pretresno vijeće izvelo dokaze saslušanjem kako svjedoka optužbe, tako i odbrane, preispitalo izvedene dokaze od objektivnog značaja i dalo svestranu ocjenu tih dokaza kako pojedinačno, tako i dovodeći ih u njihovu korelaciju, uključujući i ocjenu nedosljednosti pojedinih iskaza svjedoka i njihove vjerodostojnosti, što se naročito odnosi na iskaze svjedoka Mešić Hasana, Zubčević Smaje i Šabić Mirze. Zbog toga ovo vijeće nalazi da tvrdnja odbrane da su svjedoci prilikom davanja iskaza vodili brigu uglavnom o svojoj poziciji, obzirom da su neki od njih i odgovorni za propuste u radu firme, ostaje bez potrebne činjenične i logične osnove i niukoliko ne oduzima potrebnu argumentaciju pravilnom zaključku prvostepenog suda da je optuženi, koji je kao isključivi vlasnik i direktor preduzeća direktno odgovoran za zakonito poslovanje, i počinio krivičnopravne radnje opisane u tačkama od 1 do 3 izreke prvostepene presude, a u kojima se stiču sva zakonska obilježja krivičnog djela koje mu je stavljeno na teret, koji zaključak u potpunosti prihvata i ovo vijeće.

U odnosu na nalaz i mišljenje vještaka finansijske struke Kerime Prašljivić, ovo vijeće nalazi da je ono što pruža vještačenje, u nalazu i mišljenju, samo karika u lancu dokaza, o čijoj korisnosti i stepenu vrijednosti odlučuje sud. U konkretnom slučaju, u pobijanoj presudi je na jasan i detaljan način iznesena ocjena sačinjenog nalaza i mišljenja, te su izneseni razlozi, koje u cjelosti prihvata i ovo vijeće, iz kojih je nalazu vještaka Kerime Prašljivić, kao objektivnom i nedvosmislenom, poklonjena vjera. Naime, prilikom izrade nalaza i mišljenja, a što je prvostepeni sud pravilno utvrdio, vještak Kerima

Prašljivić, je koristila relevantnu dokumentaciju za ovaj postupak, analizirajući finansijsko poslovanje firme „Melfibad company“ u inkriminisanom periodu i u odnosu na transakcije koje su bile predmet optužbe.

Žalba optuženog ne navodi niti jedan konkretan razlog zbog kojeg bi nalaz vještaka Prašljivić bio doveden u sumnju, kao subjektivan i neutemeljen, te zbog toga podložan provjeri od strane drugog vještaka finansijske struke, konkretno vještaka Abida Hodžića, kojeg je odbrana angažovala u cilju razjašnjenja nekih detalja u ovom predmetu i čiji je nalaz i mišljenje dostavljen uz žalbu.

Prije svega, nalaz vještaka Abida Hodžića tretira samo 2006. i početak 2007. godine, iako optužnica obuhvata i period 2004. i 2005. godine, što znači da je ovakav nalaz manjkav i ne daje relevantne odgovore na sva pitanja vezana za poslovanje firme “Melfibad company” u inkriminisanom periodu. Nadalje, vještak Hodžić u svom nalazu samo formalno konstatuje postojanje dokumentacije i na osnovu toga zaključuje da je promet robe stvarno izvršen, te da je porez na dodatnu vrijednost obračunavan i obračunat (samo nije plaćen). Međutim, predmet optužnice su činjenice koje se odnosi na neažurno i neuredno vođenje knjigovodstvene evidencije i unos netačnih podataka u dokumentaciju, te obračun PDV-a po daleko nižoj osnovici od stvarne, na koji način je izbjegnuto obračunavanje i plaćanje poreza na promet robe, iako je ista prodavana na malo (namijenjena krajnjoj potrošnji), odnosno, na koji način je izbjegnuto plaćanje poreza na dodatnu vrijednost, a što je prvostepeni sud nesporno utvrdio na osnovu iskaza saslušanih svjedoka, materijalne dokumentacije i nalaza i mišljenja vještaka Kerime Prašljivić.

Shodno tome, ne može se prihvatiti, kao potpun i objektivan, nalaz vještaka Abida Hodžića, iz kojeg razloga isti ne može predstavljati uporište za odbranu optuženog da nije počinio krivično pravne radnje koje su mu stavljene na teret. Isto tako ovaj nalaz ne može potvrditi tezu odbrane da se u konkretnom slučaju, čak i kada bi postojala odgovornost optuženog za neke propuste, ne radi o predmetnom krivičnom djelu. Ovo stoga što je prvostepeni sud, na osnovu nesumnjivo utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno primjenio materijalni propis, nalazći pravilno, u radnjama optuženog sve elemente bića krivičnog djela porezna utaja iz člana 210. stav 2. KZ BiH.

Sem toga, ovo vijeće primjećuje da vještak Abid Hodžić prekoračuje svoja ovlaštenja i u svom mišljenju iznosi pravni zaključak o tome ko u konkretnom slučaju može snositi odgovornost za eventualne propuste (prema njegovom mišljenju to nije optuženi), i na taj način ulazi u isključivu nadležnost suda,

obzirom da samo sud, na osnovu ocjene provedenih dokaza, može donositi zaključak o krivičnoj odgovornosti.

Nadalje, Apelaciono vijeće smatra potpuno neutemeljenim i žalbeni prigovor optuženog da činjenica da je optuženi vlasnik i osnivač društva, ne znači istovremeno da je i poreski obveznik i da je dužan obračunati, prijaviti i platiti porez na promet koji je ostvarila firma. Žalba, naime, zaboravlja da navede da je optuženi, pored toga što je vlasnik i osnivač firme „Melfibad company“, ujedno i direktor firme, bez ograničenja ovlaštenja, što ni tokom prvostepenog postupka, a ni u žalbi nije osporeno od strane odbrane. Samim tim, prvostepeni sud je ispravno zaključio da je optuženi de facto i de iure odgovoran za zakonitost poslovanja i izvršenje zakonskih i drugih obaveza pravnog lica, odnosno ovlašten da preduzima sve radnje i obavlja sve poslove u ime i za račun firme, u kom svojstvu je i počinio krivičnopravne radnje koje mu se stavljaju na teret. Sud ne može uticati na bilo koji način na odluku Tužilaštva o tome koje pravno ili fizičko lice krivično goni, i to je, u svakom slučaju, odluka tužioca kojom se, u konkretnom slučaju, ne zadire u krivičnu odgovornost optuženog.

Ispitujući odluku o izrečenoj kazni Apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeni sud primjenjujući odredbu člana 48. KZ BiH (opšta pravila za odmjeravanje kazne), krivičnu sankciju prema optuženom izrekao u granicama zakona, ali nije pravilno, onako kako odgovara ovom slučaju, iskoristio slobodu koju mu zakon ostavlja u pogledu izbora veće ili manje kazne.

Naime, prvostepena presuda je imala u vidu granicu kazne za predmetno krivično djelo propisanu zakonom, svrhu kažnjavanja, težinu djela, optuženog kao počiniooca, njegove osobne prilike i raniji život, pa je ocjenom svih navedenih okolnosti optuženom izrečena kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) godine, kao adekvatna i srazmjerna krivičnopravna sankcija.

Tako je od olakšavajućih okolnosti sud cijenio starosnu dob optuženog, te njegovo narušeno zdravstveno stanje, a od otežavajućih, cijunjena je činjenica da je optuženi već osuđivan za krivično djelo izdavanje čeka bez pokrića (prije 20 godina, u međuvremenu nije osuđivan), te visok stepen ugrožavanja zaštićenog dobra.

Međutim, prilikom ispitivanja ocjene prvostepenog vijeća o postojanju olakšavajućih i otežavajućih okolnosti na strani optuženog i razloga koje je na tom sektoru dao taj sud, ovo vijeće nalazi da olakšavajuće okolnosti koje se stiču na njegovoj strani nisu dovoljno došle do izražaja u izrečenoj kazni, tako

da je ista prestrogo odmjerenjena, kako se to pravilno ističe i u žalbi branioca optuženog. Ovo utoliko prije što navedene olakšavajuće okolnosti, koje utvrđuje prvostepena presuda, zbog svog karaktera i važnosti, realno imaju veći značaj od onoga koji im je pridao sud prvog stepena, dok je doseg otežavajućih okolnosti isuviše došao do izražaja, pri čemu je u izvjesnoj mjeri zancmaren princip postupnosti prilikom odmjcravanja krivičnih sankcija, imajući u vidu da se kazna ne odmjcrava samo prema krivičnom djelu, nego i prema ličnosti učinioca, koji u posljednjih 20 godina nije krivično odgovarao, koji je starije životne dobi, ozbiljno narušenog zdravlja i lošeg imovinskog stanja.

Imajući u vidu navedeno ovo vijeće je djelomično uvažilo žalbu branioca optuženog te preinačilo prvostepenu presudu u dijelu odluke o kazni tako što je optuženog za počinjeno produženo krivično djelo porezna utaja iz člana 210. stav 2. KZ BiH u vezi sa članom 54. KZ BiH, osudilo na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci, u koju se ima uračunati vrijeme provedeno u pritvoru, kako to stoji u dispozitivu ove presude, sa uvjerenjem da ovakva kazna stoji u srazmjeri sa težinom učinjenog krivičnog djela, stepenom krivične odgovornosti optuženog kao izvršioca i svih drugih okolnosti konkretnog slučaja koje su od uticaja na visinu izrečene kazne. Ujedno, ovako odmjerenjena kazna zatvora, po svojoj visini, pokazuje se neophodnom za ostvarenje svrhe kažnjavanja predviđene u članu 39. KZ BiH i to kako sa gledišta specijalne tako i generalne prevencije.

Imajući u vidu razloge koji su doveli do preinačenja pobijane prvostepene presude u odluci o kazni, postali su bespredmetni žalbeni prigovori Tužilaštva BiH, koji se odnose na kaznu koja je izrečena optuženom.

Zbog svega izloženog, a u smislu odredbe člana 314. Zakona o krivičnom postupku BiH, odlučeno je kao u izreci ove presude.

Zapisničar:

Željka Marenčić

**Predsjednik vijeća
sudija**

Hilmo Vučinić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.

